

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 11157

гр. София, 15.12.2023 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 10 състав,
в закрито заседание на 15.12.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мариета Райкова

като разгледа дело номер **2056** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.176 от Административнопроцесуалния кодекс и чл.248, ал.1 от Гражданскопроцесуалния кодекс вр. чл.144 от АПК.

С молба вх. № 41759/21.11.2023г. по описа на съда, жалбоподателят по адм.дело № 2056/23г. Д. С. Ч. е поискал от съда:

- да се произнесе по всички направени искания и възражения, изложени от него в хода на административното производство, в това число и по искането му за обявяване на нищожност на оспорената принудителна административна мярка;

- да се задължат ответниците по делото да посочат банковите си сметки, по които да им бъдат заплатени разноските по делото, за което бъде постановено допълнително решение с изричен диспозитив за осъждането;

- да се измени съдебното решение за присъдените разноски на „Център за градска мобилност“, поради обстоятелството, че ЦГМ не е ответник по жалбата и определянето на размера им е в нарушение на Наредбата за заплащане на правната помощ.

- на основание чл.144 АПК и чл.389 ГПК да се допусне обезпечение- спиране изпълнението на произнесеното съдебно решение, изменение на което се иска с молбата.

Пълномощникът на двамата ответници по делото в становище от 06.12.2023г. оспорва направеното искане. Намира, че съдебният състав се е произнесъл по всички изложени искания и твърдения, по които дължи произнасяне, като правилно е приложил нормативната уредба. Намира и че правилно е уважено искането за разноски и същите са присъдени на дружеството работодател на ответниците, както и в случая не е приложима Наредбата за заплащане на правната помощ, а Наредбата за минималния размер на адвокатските възнаграждения, чл.8, ал.3 от същата. С оглед гореизложеното моли искането на жалбоподателя да бъде оставена без уважение.

Съдът, като съобрази изложените от страните доводи, счита следното:

Съгласно чл. 176 от АПК, когато не се е произнесъл по цялото оспорване, съдът по свой почин или по искане на страна по делото, предявено в едномесечен срок, постановява допълнително решение. Разпоредбата предоставя процесуална възможност за отстраняване на непълноти в съдебния акт и намира приложение само когато този акт е действително непълен, а непълен е съдебният акт, в който липсва формирана воля на съда по част от спорното право, Не е непълно решението или определението, когато съдът не е изложил мотиви по иначе изцяло формираната своя воля.

Конкретно, в настоящото производство по реда на чл.176 от АПК не се констатира твърдяното от искателя непроизнасяне в пълния му обем от съдебната инстанция. С решението си съдът е отхвърлил жалбата на Д. С. Ч. против принудителната административна мярка „Принудително блокиране на ППС СА 7532 РТ чрез скоба“, наложена на 11.02.2023г. от служители към ЦГМ ЕАД С. и принудителна административна мярка „Принудително преместване на МПС“ на същия автомобил. С акта си съдът е формирал сила на пресъдено нещо върху целия спорен предмет на съдебното производство.

С мотивната си част съдът е отговорил на всички оплаквания на жалбоподателя, квалифицирани от него като такива, обосноваващи нищожност на наложените ПАМ, както и установяване на незаконосъобразност поради нарушение на материалния закон и съществени процесуални нарушения, в аспекта на отмяната на наложените ПАМ. АПК не съдържа изрична квалификация на пороците, водещи до нищожност на административните актове, респ. тяхната отмяна. Единствено разпоредбата на чл.173, ал.2 от АПК указва правомощията на съда, когато прецени, че актът е нищожен поради некомпетентност. Наведените от жалбоподателя пороци на наложените ПАМ с доводи за нищожност и незаконосъобразност поради евентуално противоречие с материалноправни разпоредби и процесуалните такива при издаването им, са обсъдени от съда като неналични такива.

Отправеното искане от жалбоподателя какви произнасяния според него следва да съдържа мотивната част не обосновават непълнота, тъй като мотивите не са част от съдебното решение и затова допълването им по реда на чл. 176 АПК се явява неоснователно..

Искането с правно основание чл. 248 ал.1, вр. чл. 144 от АПК също е неоснователно, поради следните съображения:

Видно от материалите по делото ответниците са били представлявани от адвокат Г., за което има представени надлежни пълномощни. Адв. Г. е направила искане за присъждане на разноските, направени в полза на доверителите й, представила е доказателства както за договорен, така и за заплатен адвокатски хонорар /договор за правна помощ, списък за разноски и извлечение от банкова сметка/. Разноските са платени от органа, в който са служители двамата ответници. Ответниците не притежават собствени средства, чрез които да осъществят сами разходите си за процесуално представителство в качеството им на административни органи, произтичащо от качеството им на служители в администрацията на Центъра за градска мобилност, ангажирани с правомощия за прилагането на горепосочените принудителни адм. мерки. В този смисъл и по аргумент на чл. 143 ал.1 АПК разноските следва да бъдат присъдени в полза на юридическото лице, в чиято структура е органът, издал административният акт. Банковата сметка на Центъра за градска мобилност, по която жалбоподателя Ч. следва да преведе присъдената сума,

му е предоставена по негова изрична молба, видно от становището на адв. Г. от 06.12.2023г.

Искането за промяна на размера на присъдените разноски като определен в противоречие с действащата нормативна уредба, също се явява е неоснователно. Съобразно чл.143, ал.3 от АПК когато съдът отхвърли оспорването или прекрати производството, ответникът има право на разноски, освен ако с поведението си е дал повод за завеждане на делото, включително юрисконсултско възнаграждение, определено съгласно чл. 37 от Закона за правната помощ. В случая ответниците са представлявани от адвокат, за определяне размера на чието възнаграждение се прилага Наредба №1 /2004 за минималния размер на адвокатските възнаграждения. Към момента на определяне и заплащане на възнаграждението, то е било в минимален размер съгласно чл. 8, ал. 3 от Наредба 1/2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Валидни са и мотивите, изложени в решението относно данните за сложността на делото, обема на изготвените отговори на жалбата, участието в съдебно заседание на адвоката, процесуалната му активност във връзка с ангажирана и представяне по делото на необходимите доказателства.

По изложените съображения отсъстват процесуални и материалноправни основания да промяна във волята на съда по отношение присъдените разноски.

Недопустимо се явява искането на жалбоподателя за допускане на обезпечение на основание чл.389 ГПК вр. чл.144 АПК- спиране изпълнението на произнесеното съдебно решение. Посочената разпоредба няма приложимост към конкретния случай. Съгласно чл.389, ал.1 ГПК, във всяко положение на делото до приключване на съдебното дирене във въззивното производство ищецът може да поиска от съда, пред който делото е висящо, да допусне обезпечение на иска. Обезпечението цели защитата на спорно материално право докато трае висящността на един процес. В случая е налице влязло в сила съдебно решение, което по силата на чл.297 ГПК, приложима към съдебното разглеждане на адм.дела на основание чл.144 АПК, е задължително за съда, който го е постановил, и за всички съдилища, учреждения и общини в Република България, поради което изпълнението му не може да бъде спряно от постановилия го съд.

След като решението, чието допълване /респ. изменение/ се иска, не подлежи на съдебен контрол, то и решението с характер на определение по чл. 176 АПК и чл.248, ал.1 ГПК във вр. с чл.144 от ГПК, също не подлежи на обжалване.

Предвид изложеното съдът

О П Р Е Д Е Л И :

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на Д. С. Ч. за допълване на съдебно решение № 6430 от 30.10.2023г. по адм. дело 2056 от 2023г. по описа на АССГ на основание чл.176 АПК и за изменение на съдебното решение в частта на разноските.

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ искането на Д. С. Ч. за спиране изпълнението на съдебно решение № 6430 от 30.10.2023г. по адм. дело 2056 от 2023г. по описа на АССГ.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

